
Police Średnie, st. 13, gm. Kościelec, woj. wielkopolskie, AZP 58-44/92

Informator Archeologiczny : badania 34, 92

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

POLICE ŚREDNIE, st. 13,
gm. Kościelec,
woj. wielkopolskie,
AZP 58-44/92

- osada kultury łużyckiej
- osada kultury przeworskiej

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone od 5 czerwca do 9 września pod kierunkiem R. Pietrzaka i A. Zarzyckiej (Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu). Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad.

RÓŻYCE, st. 3, gm.
Parzęczew, woj. łódzkie, AZP
62-49

- ślady osadnictwa z młodszej epoki kamienia
- osada kultury łużyckiej (IV EB-HD)
- osada kultury przeworskiej (okres wpływów rzymskich)
- ślady osadnictwa z okresu wczesnego średniowiecza (XII-XIII w.)
- ślad osadnictwa z okresu nowożytnego (XVI-XIX/XX w.)

Badania przeprowadzone od 19 kwietnia do 23 maja przez mgr. Krzysztofa Karasiewicza (Instytut Antropologii i Archeologii Wyższej Szkoły Humanistycznej im. A. Gieysztora). Finansowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad (poprzednio: Agencja Budowy i Eksploatacji Autostrad). Pierwszy sezon badań. Badania archeologiczne objęły powierzchnię 86 arów.

Stanowisko jest położone około 3 km na zachód od Parzęczewa na terenach wsi Różyce – na krawędzi stoku doliny, w pasie planowanej autostrady A2. Podłoże stanowiły piaski luźne i polodowcowe słabo gliniaste oraz płyty zbitej gliny zwałowej występujące fragmentarycznie.

NEOLIT

Badania dostarczyły 3 zabytków krzemiennych: fragment wióra, retuszowany odłupek łuszczeniowy i drapacz. Cechy morfologiczne wymienionych zabytków nie pozwalają dokładniej określić przynależności kulturowo-chronologicznej, mogą one pochodzić z młodszej epoki kamienia.

KULTURA ŁUŻYCKA

Ogółem zarejestrowano 53 obiekty przypisane kulturze łużyckiej, wystąpiły one w dość rozproszonym skupisku w części centralnej, ciągnąc się wzdłuż wschodniej granicy stanowiska. Wśród nich zarejestrowano 37 jam, 11 palenisk oraz 5 dołków posłupowych. Rozproszenie obiektów wziemnych sugeruje, że stanowisko 3 w Różycach objęło jedynie skraj osady, której pozostała część znajduje się na wschód od granicy autostrady.

Ceramika pozyskana ze stanowiska reprezentuje zbiór liczący 385 sztuk, z czego 32 pochodzi z obiektów, pozostałe zaś z poziomu akumulacyjno-próchniczego. Należy podkreślić, iż omawiany zbiór uległ silnemu rozdrobnieniu, które nie pozwala na całkowitą czy nawet częściową rekonstrukcję form naczyń. Materiał ceramiczny stanowił jedyne źródło pomocne w ustaleniu chronologii, dlatego osadę można datować jedynie w przybliżeniu na przedział od IV okresu epoki brązu do wczesnej epoki żelaza (halsztat D).

KULTURA PRZEWORSKA

Zarejestrowano 40 obiektów nieruchomych tej kultury. Były one rozproszone w północnej części badanego obszaru, nie tworząc zwartego skupiska. Jedynie w części zachodniej 6 obiektów oraz 7 obiektów w części wschodniej grupowało się w 2 niewielkie, zagęszczone koncentracje. Wśród ogólnej liczby obiektów odnaleziono 32 jamy i 8 palenisk.

Analizowany zbiór ceramiki kultury przeworskiej wyniósł 208 sztuk, z czego 202 pochodzą z poziomu akumulacyjno-próchniczego. Fragmenty naczyń uległy bardzo silnemu rozdrobnieniu, które nie pozwala niestety na częściową choćby rekonstrukcję form naczyń. Znaczną część ceramiki tej kultury stanowią mało charakterystyczne części brzuśców, a niewielkie fragmenty wylewów i den uniemożliwiają ustalenie precyzyjnej chronologii.

Dlatego też datowanie osady przyjęto generalnie na okres wpływów rzymskich.